

Отак живу. Живу отак
як є.
Бува зі мною, як і з кожним, всяке.
За все відчуте, пройдене своє
життю — уклін, життю — моя подяка.

Не всяк мене обіймами стріча,
я теж не всім обійми розкриваю.
Чимало я знаходив і втрачав,
та найсвятіше при собі тримаю:

найперший крок свій і найперший плач,
найперший поцілунок,
спів,
розлуку...
І вірність друга — в час моїх невдач
вона
найшвидше простягає руку.

У мене в грудях — вічний клич доріг,
нев'януча прадідова упертість.
Мені під серце в сорок першім ліг
отой... останній... з татових конвертів.

Як ратай зерна сіє у ріллю,
кладу слова у душу найповніші:
«Братерство»,
«Материнство»,
«Мир»,
«Люблю»
Від слів таких мені стає ясніше.

Все це — моє, воно в мені болить,
а то весняним соком шаленіє...

І знаю:
доки ним я буду жить,
душа моя довіку не зміліє.

1980

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.